

"אין צדיק בסדום"

מאת: תמרי עובד

כלל הזכויות שמורות בידי המחבר - תמרי עובד.

אין להעתיק, לשכפל, להעביר או לשכתב את הכתוב ספר זה בידי אף אדם.

היום יום שישי שעה 10:00 תאריך 8/11/2019 תחילת כתיבת סיפור חיי. כל מה שאכתוב בספרי יהיה אותנטי וללא כחל וסרק. סיפור חיי בחלקו יראה בעיניי אנשים מסוימים כהזוי, או מומצא, אני עצמי אינני מאמין שאכן חוויתי את מסע חיי ועדיין נשארת שפוי ובריא לעת עתה! אני מאמין שמרבית האנשים לא היו שורדים מסע כזה. אני מעריך שאחוזים קטנים מאוד יתכן והיו שורדים ואת האמת לעולם לא אדע! יתכן שמספר אנשים יפגעו ממה שכתוב בספר ואיתם הסליחה יתכן וחלק נוסף יפגע ומהם אינני מבקש סליחה! התלבטתי קשות אם להעלות על הכתב את מסע חיי הקושי הגדול הוא להיפתח ולספר את הכול מהכול היות וישנם נושאים מאוד קשים ומורכבים והם רובם ככולם! וכל מי שיקרא את הספר בחלקו הארי או עד תומו יבין למה התכוונתי שבחרתי בשם הספר "אין צדיק בסדום" ואזרתי אומץ והחלטתי לספר על פשעם של מספר אנשים כלפי. שהוא פשע נגדי בפרט ונגד האנושות בכלל! אנשים אלו חלקם חיים וחלקם נמוגו. הספר אינו קל לקריאה כלל וכלל! נולדתי בתאריך 1/1/1954 ביום שישי בשעה ארבע לפנות בוקר בבית יולדות "גלר" בכפר סבא. עניין לידתי נודע לי מאמי שסיפרה לי על כך לא פעם. אני רוצה להתחיל לספר את סיפור חיי עוד לפני זמן לידתי. אמי סיפרה לי, לא פעם, שהיא רצתה להפיל אותי עוד טרם לידתי, עוד בזמן היותי עובר. היא שתתה יין ואכלה תמרים כדי להצליח להפיל אותי. שכנתה ששמה חביבה, חביבה היא אמן של ששון ומשה שלימים היו חברים שלי אליהם נחזור בהמשך הסיפור. חביבה אמרה לאמי שזה רק מחזק את העובר. המסקנה שלי הייתה שלא הייתי תינוק רצוי ולא ילד רצוי וזה ליווה אותי כל חיי בעצב. האמת שאתה לא רצוי על ידי הוריי שהם האנשים שצריכים לדאוג לך ולרצות בך יותר מכל. כמו שאומרים "ילד זה אושר למשפחה" והרגשה זו שליוותה אותי לא היה פשוט לחיות אתה. לאחר לידתי סיפרה לי אמי שזוודתי חתון אחות של אמי מנוחתה עדן, הניקה אותי ואת בנה אורי שנולד כחודש ימים לפני. כנראה לפי הבנתי היום אמי שרתה בדיכאון שלאחר לידה, או יתכן וידעה שאני לא מאבי אלא מגבר אחר ועל כך ארחיב בהמשך! אמי סיפרה לי שהייתי בגיל שנתיים, נהגתי לאכול חול הרופא אמר לה שכנראה שחסר לי קלציום וויטמינים בגוף. הזיכרון הראשון שלי זה שהייתי בגיל שלוש רצתי אחרי תרנגול ולפתע הוא נעלם בתוך הסיחים ונפל לבור ביוב. אמי אמרה לי מזל שאתה לא המשכת לרוץ אחריו כי גם אתה היית נופל לתוך הבור ותמיד ליוותה אותי המחשבה שחבל שלא נפלתי גם אני לבור וכך לא הייתי עובר את כל מסע הסבל הנוראי של חיי! הזיכרון השני שלי שאבי הביא לי כוס חלב כשהייתי בגיל ארבע מכון שאמי הלכה ללדת את אחותי ירדנה. הזיכרון השלישי שלי באותו הגיל זה שתפסתי סברס ביד וכל היד שלי הייתה מלאה קוצים והפכה למקשה אחת כך שלא יכולתי לסגור אותה. אבי היה אדם רע מאוד בתוך המשפחה. ובחוץ הוא היה אדם חביב לבריות. כמו דוקטור ג'קיל ומיסטר הייד. אמי נהגה לספר שיום אחד בעירק ביקשה מאבי להשגיח ולתת חלב לבנם משה שהיה בן שישה חודשים ואבי שהיה קלפן כרוני רצה ללכת לשחק קלפים ביקש מילדה מוסלמית כבת עשר שתחמם את החלב לתינוק ותיתן לו לשתות לכשיתעורר. משה התעורר והילדה הרתיחה את החלב ונתנה לו לשתות חלב רותח. אתם יכולים לתאר לעצמכם מה קורה לתינוק ששותה חלב רותח כל המעיים שלו הותכו. אמי חזרה הביתה וראתה את מחזה הזוועות. ומיד לקחה את התינוק לרופא יהודי. הרופא הסתכל על התינוק נגע לו בבטנו ונתן לאמי סטירה. הוא אמר לה "את שרפת לתינוק את המעיים" אמי האשימה את אבי במות התינוק! התינוק נקבר בעירק והורי עלו ארצה. אמי הייתה מאוד כעושה ועצובה מהמקרה. לאחר מספר שנים היא הרתה שוב ובעקבות המתח הנפשי שבו שרתה נולד אחי הרצל, עצבני ואלים כך טענה אמי! אני לא מאמין שבגלל שהיא הייתה במתח נפשי בגלל זה אחי היה אלים. זה אופי של אדם אכזר ורע לב! ועל כך אספר בהמשך. אמי תמיד הייתה אומרת משפט שהחיים של אחי מאת אלוהים והפרנסה שלו על חשבון אחרים. בשפה העירקית "אלחיי

מין אלה ולעומור על באת אל ג'אראן". וכך הוא היה למעשה כל חייו. בהיותי בגיל ארבע אמי הייתה אוהבת להתלוצץ איתי ולהקניט אותי והייתה אומרת לי "אתה רוצה ללכת לדודה דייזי?" ואני הייתי עונה "לנסוע בטקסי" וככה היא הייתה חוזרת על כך שוב ושוב ואני הייתי עונה ב"טקסי", עד שהייתי בוכה. כנראה את תכונת ההקנטות ירשתי מאמי. משפחתנו גרה בצריף במעברה ב"גני צבי" בהוד השרון. בהיותי בן שש בערך עברנו לגור בדירה בת שלושה חדרים בהוד השרון. ברצוני להזכיר כי משפחתנו מנתה שש נפשות הורי שני בנים ושתי בנות. אחותי הגדולה שמה היה, אמירה, זכרה לברכה. אחריה אחי, הרצל, אחריו אני ולבסוף ירדנה אחותי. ביום הראשון עברנו לבית במרכז הוד השרון בשכונה ששמה "סולל בונה" כי חברת "סולל בונה" בנתה בניינים של שתי קומות שנקראו בתי רכבת בגלל אורכם. שיחקתי עם חבר בשם בדוי אבנר. וזרקנו אחד על השני אבנים. הוא זרק עלי אבן ואני עמדתי על יד חלון ראווה של חנות בשם "מאיר צעצועים" התכופתי והאבן פגעה בוויטרינה וסדקה את הזכוכית. מאיר בעל החנות מיד יצא ותפס אותי. הייתי בהלם ולא הבנתי מה קורה איתי וחשתי חסר אונים. מאיר ראה שאני לא אשם ואבנר ברח ואז הוא הניח לי ללכת לדרכי אני שלא ידעתי לאן ללכת מכיוון שלא הכרתי את המקום כלל כי זה היה יומי הראשון באזור. התחלתי לשוטט ברחובות עד שאחותי אמירה מצאה אותי ואמרה לי שהם מחפשים אחרי בכל העיר. זה היה היום הראשון שהתחיל ברגל שמאל כמו שאומרים. בקשר לחברי אבנר זה סיפור ארוך ומעניין, נחזור אליו מאוחר יותר. בגיל שש נכנסתי ל"גן חנה" איני יודע כיום אם היא בין החיים או לא? אם היא בין החיים שאלוהים יאריך את חייה באושר ואם היא לא בין החיים, תהיה נשמתה צרורה בצרור החיים. בתקופת הגן הגננת חנה התייחסה לכולם שווה בשווה והעניקה אהבה לכולם. במיוחד הרגשתי כך לגביי, שאהבת אב ואם לא היו מנת חלקי. אמי סיפרה לי על אכזריותו של אבי כשאחי הרצל היה בן שנתיים והוא היה שומע את אמי אומרת יוסף בא, וכאשר אבי שב הביתה אז הוא חיכה אותה ואמר יוסף בא" יוסף בא בקצב ובהתלהבות. אבי נתן היכה אותו מכוון שהוא קרא לו בשמו יוסף בא ולא אבא בא. שתבינו ילד קטן מה הוא מבין? וגם לא יודע להבחין בין המילה אבא או יוסף. רק אבא אכזר מתנהג כך לבנו. לאחר סיום יום הלימודים בגן חנה התחלתי ללמוד בבית הספר "ממלכתי א" בהוד השרון. כמו כל התחלה בדבר חדש הלימודים לא התקדמו כסדרם. הייתי מאוד שובב דבר זה בא לידי ביטוי, באלימות למול ילדים בבית הספר להערכת, זה נבע בבעיות שהיו לי בבית עם בני משפחתי אני זוכר הרבה התעללויות של אחי כלפיי שהיה מכה אותי ללא סיבה. לעיתים חשבתי שזה בא מתוך קינאה ולעיתים חשבתי שזה בא מתוך רוע לשמו. כיום שהתבגרתי אני יודע לבטח שזה בא מרוע ופיצול אישיות וגם הוא התאים לתואר "ד"ר ג'קיל ומיסטר הייד". גם אבי ואמי היו מכים אותי בכל פעם שבבית הספר היו מתלוננים עלי, או שהייתי מביא תעודה עם ציונים נמוכים. ותמיד הרגשתי מופלה לרעה במסגרת המשפחה עד יום מותם של שני הורי. לדעתי אבי ואמי אחי בנוסף להיותם אנשים רעים גם סבלו מפיצול אישיות! במהלך לימודי בבית הספר בכיתות א, ב, ג סבלתי התעללות בלתי פוסקת מצד מנהל בית הספר ששמו היה גינצבורג ומצד מורה בבית הספר ששמה היה "זלדה" וכן מצד הורי ואחי. נתחיל במורה זלדה, שהייתה נוהגת באופן שרירותי למשוך לי באוזן בצורה ברוטאלית ומכנה אותי בכל מיני שמות גנאי מעליבים. ומנהל בית הספר היה נוהג להעניש אותי והיה מכניס אותי כעונש למקום אפל וחשוך בשם "קלבוש" זה היה מחסן בצורת נישה שבחדר המנהל שנמצא מתחת לגרם מדרגות. הייתי אז בן שמונה שנים המנהל היה אומר לי שיש הרבה עכברים בחדר שעוד מעט יבואו אליך והם ינשכו אותך! ואכן לאחר זמן מסוים איני יודע כמה זמן כי לא היה לי מודעות לזמן! הייתי שומע קולות רחש מוזרים חשתי רגשות פחד אימים והתחלתי לבכות כי היה חושך מוחלט והייתי בטראומה מחשש שהעכברים יבואו לנשוך אותי הייתי מכונס ומכווץ בתוך עצמי.